

ویتنام؛ کشوری که تصمیم گرفت فقیر نداشته باشد

تهیه و تنظیم: دکتر احسان زرین آبادی

بر اساس کتاب «سی سال جنگ ویتنام» نوشته جیوی، بیشترین و طولانی‌ترین زمان جنگ در قرن بیستم متعلق به این کشور است. در واقع کشوری که به واسطه جغرافیای خود و شرایط و مکان استراتژیک، در دوره ای بین سال‌های ۱۹۴۵ الی ۱۹۷۵ درگیر جنگ‌های مختلفی بوده است.

این روند باعث شد که زیرساخت‌های این کشور و شرایط اقتصادی و سیاسی دستخوش تغییرات و اتفاق‌های متفاوت و مختلفی شود. اما در دست نوشته‌های هوشی مین، که امروزه نام او را بر شهر سایگون گذاشته اند یک جمله کلیدی وجود دارد، (فقر بدتر از جنگ است).

بر اساس همین دیدگاه، هوشی مین فردی بود که تقریباً به همه جنگ‌های مختلفی که در ویتنام شکل گرفته بود پایان داد و او سیاستی را پی گرفت که در واقع پایه گذار اتفاقی عجیب در اقتصاد ویتنام امروزی است.

می‌توان گفت هر چیزی که ویتنام امروزی دارد، علی‌الخصوص در زمینه صنایع نساجی و پوشاک، مدیون این فرد و نوع تفکر آن در حیطه جمله کلیدی: فقر بدتر از جنگ است، می‌باشد.

بر اساس آخرین مطالعاتی که انجام شده است،

همچنین عمده سرمایه‌گذاران خارجی در صنعت نساجی در ویتنام هندی‌ها بودند که با توجه به واردات پارچه از چین برای صنعت پوشاک با تعرفه‌هایی بسیار پایین جهت رشد زنجیره پوشاک، جذابیت ادامه کار برای آنها را کم کرده است. در واقع امروزه ویتنام بر روی بخش دارای حاشیه سود و کم انرژی خواه، یعنی پوشاک، متمرکز شده است.

در ده سال گذشته این کشور با ایجاد ارتباط بسیار مناسب و مفیدی که با دنیا برقرار کرده است توانسته است از نیروی تولید ارزان و محیط امن اقتصادی استفاده کند و جذابیت تولید تمام کالاهای ورزشی، کفش و پوشاک برای تمام برندهای معروف دنیا را از آن خود کند. همچنین واردات پارچه‌های چینی و تبدیل شدن سوله و جایگاه کارخانجات نساجی به مراکز تولید قطعات کامپیوتری و صنعت آی تی نیز برای دولت نسبت به ترندهای جهانی مثل هوش مصنوعی، جذاب تر است.

در پایان می‌توان گفت تمام تمرکز این دوره ده ساله گذرا در صنعت نساجی و پوشاک در ویتنام، امروزه به صنعت پوشاک معطوف شده و در سطح شهرهای کلیدی آن مثل هانوی و هوشی‌مین هیچ فقر و فردی که در حال تکدی‌گری باشد دیده نمی‌شود. همچنین شهرک‌های صنعتی مدرن دارای امکانات به روز دال بر تمرکز دولت و خواسته آن برای گسترش تولید و صنعت است.

در واقع هیچ شعاری مبنی بر حمایت تولید دیده نمی‌شود و همه چیز در حال اجرا و انجام است. نظم، روحیه مثبت و پر انرژی و خوی تسلیم نشدن و جنگجو بودن ناخودآگاه جمعی این مردم از جبهه‌های مختلف به صنعت سرازیر شده و می‌توان گفت در آینده‌ای نزدیک هیچ کشوری در تولید پوشاک نمی‌تواند به راحتی با این کشور رقابت کند و تمام این اتفاقات مدیون فقط یک جمله است: «فقر از جنگ بدتر است.»

جدول قیمت تمام شده یک کیلو نخ بر اساس دلار آمریکا

Ranking	Country	۲۰۲۲	۲۰۱۸	۲۰۱۶
۱	Vietnam	۱.۱	۰.۹۶	۰.۹۷۶
۲	India	۱.۱	۱.۲۱	۱.۲۰۴
۳	Bangladesh	۱.۱۳	۱.۱۸	۱.۱۸
۴	Pakistan	۱.۱۷	۱.۰۳	۱.۰۵
۵	Indonesia	۱.۲	۱.۱۴	۱.۰۸۴
۶	Turkey	۱.۲۴	۱.۲۱	۱.۲۲۲
۷	China	۱.۲۹	۱.۴	۱.۳۳۷
۸	Brazil	۱.۳۶	۱.۳۸	۱.۵۳۶
۹	U.S.A.	۱.۴۷	۱.۵۴	۱.۵۳۸
۱۰	Korea, Rep.	۱.۵۷	۱.۶	۱.۴۸
۱۱	Egypt	۱.۶۵	۱.۲۹	۱.۲۰۲
۱۲	Italy	۲.۱۳	۲.۳۵	۲.۰۷۸

طبق جدول بالا (که توسط شرکت ایده گستر صنعت و شرکت تکسکام تکستایل سلوشن (TTS) تهیه شده است) ویتنام دارای پایین‌ترین نرخ و هزینه تمام شده در اولین بخش زنجیره، یعنی ریسندگی دارد.

قابل توجه است که هر چه اول زنجیره قیمت تمام شده کاهش پیدا کند، این روند تاثیر معناداری تا آخر زنجیره یعنی پوشاک خواهد داشت. بر اساس دیدگاه و سیاست‌های اقتصادی که ویتنام در ۱۰ سال گذشته به عهده گرفته است، هدف آن ریشه کنی فقر و ایجاد شغل و توسعه اقتصادی است.

تا دو سال پیش این امر توسط صنعت نساجی و پوشاک انجام می‌شد اما امروزه صنایع آی تی و تکنولوژی جذابیت بیشتر و حاشیه سود و آینده‌ای بهتر به اقتصاددانان می‌دهد.

همچنین مقالات انگلیسی و فارسی موجود، تا سال ۲۰۲۲ ویتنام کشوری است دارای وضعیت مناسب و رو به رشد در صنعت نساجی و پوشاک.

در واقع این کشور دارای دو بخش مشخصی از این زنجیره است. ریسندگی، بافندگی، رنگرزی و تکمیل و تولید پوشاک، علی‌الخصوص کفش. اما اتفاقی که از سال ۲۰۲۲ در ویتنام شروع است تقریباً تمام پیش‌بینی‌ها و آینده‌نگری‌های مثبت نسبت به این صنعت را تغییر داده است. در سال‌های اخیر به یکباره شرکت‌های صنایع نساجی، علی‌الخصوص قسمت ریسندگی و بافندگی، ماشین‌آلات و کارخانجات خود را به یکباره برای فروش گذاشتند یا حتی به بانک در ازای وام و قسط خود واگذار نمودند. این امر سبب شد که در بازدید نیز که از ویتنام داشتیم، به دنبال دلیل و بررسی شرایط محیطی و اتفاقات آن بپردازیم.